

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFEI

COMPTANT DOBLE I PAGANT SENZILL

1. En Pere era incorregible. Quan veia una taverna, cap a dins s'ha dit.

2. Es feia servir del milloret i got darrera got, s'acabava una ampolla.

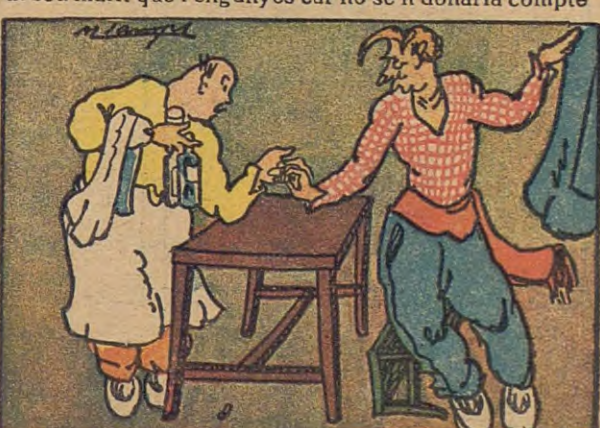
3. Tot seguit amb una segona ja en tenia el suficient per veure dobles els objectes.

4. La dona del taverner, de mal instint saben el defecte d'en Pere, una vegada agafada l'embraguessa digué al seu marit que l'enganyés car no se'n donaria compte

5. Quant és? — digué en Pere. — «Quatre botelles que s'ha begut, a pesseta, són quatre pessetes». — Com és possible? es digué — però mirà sobre la taula i veient les coses doblades, veié que l'home li comptava just.

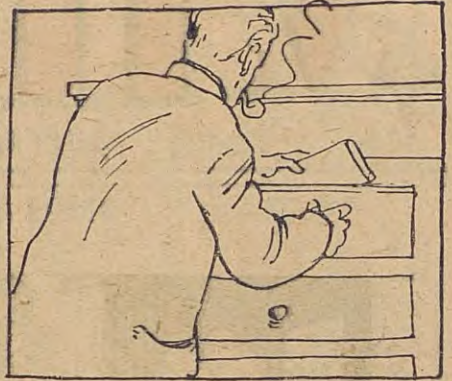
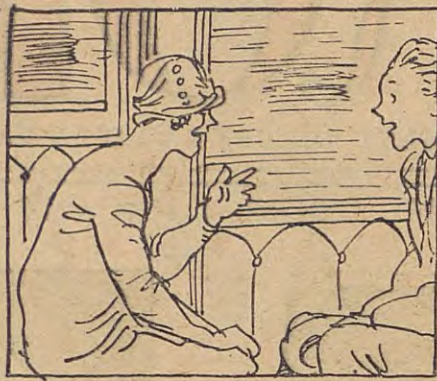
6. I dipositant dos pessetes a la mà del taverner, digué. — Aquí van quatre pessetes i en pau. — I és que tot ho veia doble.

Un pastoret

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Acabament)

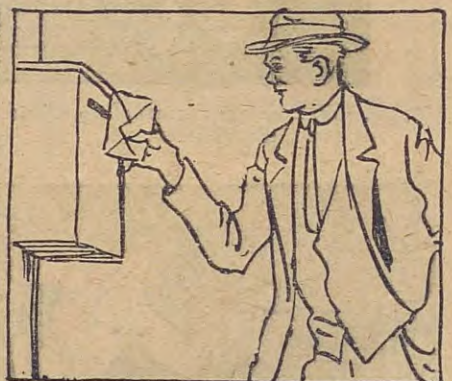
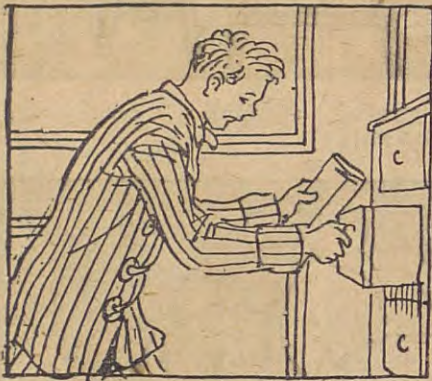
Dibuixos d'en MIRET

«Trobats els valors, en forma misteriosa, convé invitis a Quimet a venir a Califòrnia per aclarir l'assumpte. Records, Parera.» Norma tingué una gran alegria de què els valors s'haguessin trobat i ja pressentia de què es tractava. De seguit telefonà a Quimet participant-li el text del telegrama.

D'un salt es presentà de xant el dinar a la meitat. Norma explicà a sa germana de què es tractava i fent-se'n càrrec, consentí que aquella mateixa tarda marxés a Califòrnia. Quimet l'acompanyà i Norma li suggerí les seves suposicions de com havia anat la cosa, la qual després es veié

comprovada per la realitat. Un cop a casa, el senyor Parera explicà en la forma que trobà els valors, en un recó de calaix del seu *bureau* i que no entenia qui podia haver-los retornat allí. Norma explicà el que li havia dit la directora de la pensió, i llavors com si

li haguessin tocat un resort en Quimet es recordava de tot.

Ell mateix els havia posat allí els valors, adormit. Havia pensat que els lladres si pretenien robar, no sospitarien que en un modest calaix s'hi guardés una tan important suma, disposant d'una caixa de cabals, i que precisa-

ment el seu afany de guardar-ho bé, l'havia fet quedar com un lladre i com un desagratit.

El senyor Parera abraçà el seu nebot i tot fou satisfacció i alegria... és a dir: En aquell moment es presentava Tom que quedà tot parat de veure allí altre cop a Quimet i tan afalagat.

No cal dir que fou immediatament reposat en el seu lloc i amb més honor que mai.

Recordant les insidioses calúmnies de Tom, el senyor Parera se'l tragué del davant. I sense en Tom de per mig la feina d'en Quimet resultà perfecta. Llavors ja passat, Quimet ho escriví

tot a Laieta i l'actual satisfacció de tots. Comprenent que es podia confiar en tot i per tot del seu nebot, el senyor Parera el nomenà gerent i emprengué amb Norma un nou viatge per Europa, i comprenent les intencions gens dissimulades d'en Quimet, passà per Cànoves i s'endugueren a

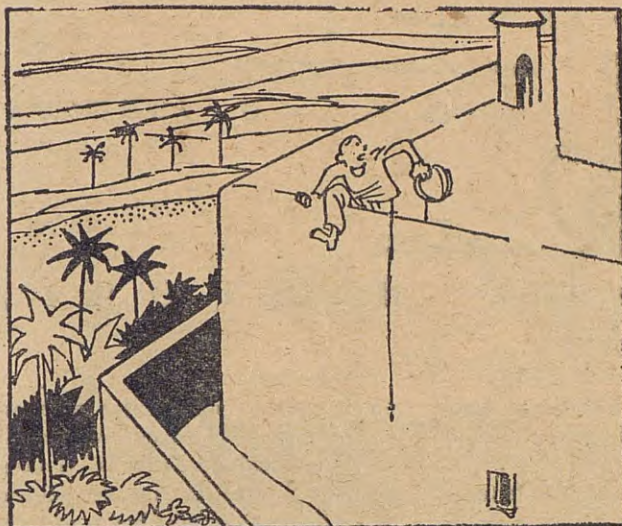
Laieta, ricament vestida, a Amèrica amb ells.

No és d'estranyar la barreja de sorpresa i alegria que tingué en Quimet en rebre aquell insospitat present. El desenllaç d'aquesta certa història no és dubtós: es casaren amb la natural alegria de tots i foren molt ditxosos.

El fidel Top també havia fet cap a Califòrnia, però ja era vellet... Quan Quimet i Laieta pensaven en Catalunya, (que era cada dia) s'imaginaven la hermosa casassa de pur estil català que es bastirien quan es retirarien al cap d'uns anys de treball, precisament el mateix indret on els carboners tenien la barraca a Cànoves.

EL CHARLESTON

per CASTANYS

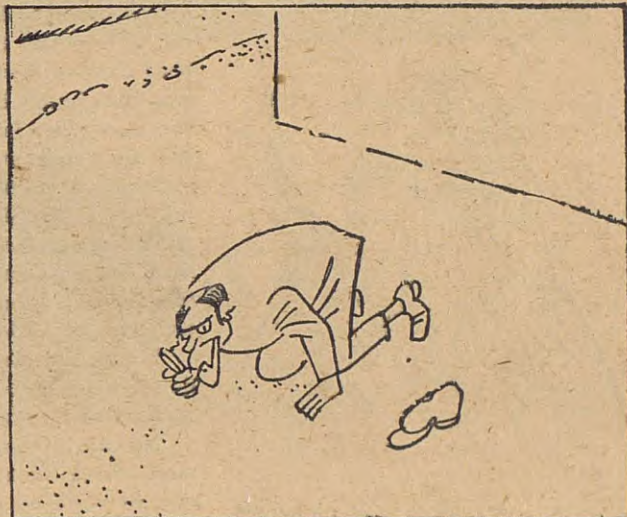
En Peret aprofità un moment de distracció dels seus guardians per escapar-se de la presó.

Abd-el-Recader clavà repulsa a les sentinelles i jura per la barba de Mahoma que en Peret les hi pagarà totes.

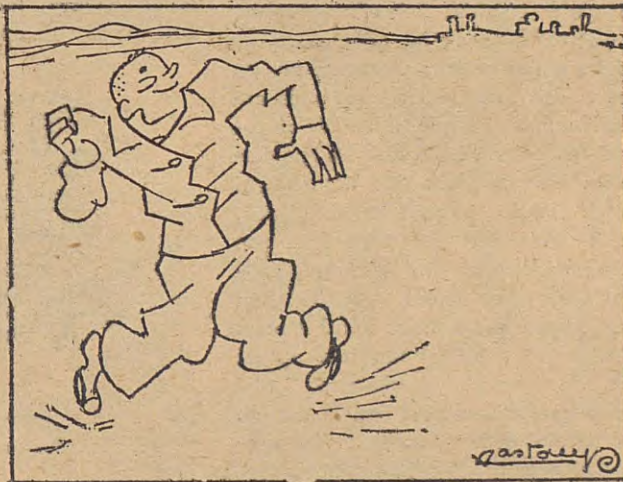
Seguidament se'n va a trobar un famós detectiu i li exposà el cas. El detectiu li diu que es posi tranquil que ell es compromet a trobar la pista d'en Peret.

Però el detectiu sofreix un crudel desengany en no trobar les petjades d'en Peret. Ni amb la lupa pot descobrir res que li permeti orientar-se.

El detectiu se'n va a trobar Abd-el-Recader i li confessa la seva impotència. En Peret no ha deixat petjades i per tant ell no pot fer-hi res.

El secret consisteix en què en Peret amb l'alegria d'haver-se lliurat de la presó, se'n va anar ballant el xarleston i en lloc de petjades va escombrar el terreny.

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

UNA COMPLICADA HISTÒRIA

(Continuació)

El vell s'alçà esveradíssim i el mirà amb uns ulls com dues taronges. Aleshores, mon germà... badabom!! Li pegà un cop de puny a la panxa mentre feia una gran riallada.

—I ara!— cridà el vell, perdent

els estreps. — Què fas, tu, oh la més vil criatura de tota la terrall!

— Oh, mon amo, i la corona del meu front! — féu Txakalik. — Jo sóc ton esclau sumís, el mateix que tu acabes de comblar amb els teus doïns; el que tu has acceptat com company teu en el teu convit; el mateix que tu has nodrit amb les menges més exquisides; aquell que tu has dulcificat amb les confitures, compotes i pastisseries més excelses que hom pugui trobar al món i al qual has fet gustar, per fi, dels vins més torbadors que hom pugui trobar sota l'esguard d'Allah! Què voleu fer-hi, però oh, mon amo, i la corona del meu front! Aquest esclau vostre ha fet tan bon apreci dels vins, que a hores d'ara es troba completament embriac i en la pèrdua del domini de ses facultats s'ha atrevit a aixecar la mà contra el seu propi protector!... Però... perdona! Perquè en el seu manament hi tens més part tu que no pa; ell mateix!

A aquestes paraules de mon ger-

mà, el vell, lluny de mostrar-se empiapat esclafi a riure llargament i acabà per dir-li:

— Calma't, bon amic! Ja fa temps que cercava pel món un home del teu esperit, de la teva paciència i del teu caràcter! I cap dels que fins avui havia trobat, havia sabut treure partit de les meves bromes i de la meva trapelleria: Sols tu has tingut l'humor i l'esperit d'ironia d'entrar en el meu joc a gust meu i amb èxit. Així, doncs, no sols et perdono la teva conclusió sinó que ara mateix vull que comparteixis amb mi la meva taula de debò i ja mai més em separaré de tu. I el dia que Allah em cridarà perquè vagi a la seva destra, com que jo no tinc fills, tots els meus béns vull que passin a la teva propietat i domini!

I immediatament ordenà als criats de servir-los de bo de bo i a aquells així ho feren sense retard.

No vull allargar més la història de mon germà Txakalik: Només us diré que va viure en companyia del vell durant vint anys, en mig de l'abundància, dels plaers i de l'opulència; al final dels quals, el bon vell morí en la pau d'Allah. El meu germà, durant tot aquest temps, mai havia pensat en son avenir. Sempre visqué «al dia»;

no és estrany, doncs, que en morir el vell sense fills i sense haver legalitzat la situació de Txakalik, el Gualí confisqués totes les riqueses del protector de mon germà i bona sort tingué aquest d'escapar sà i salvat de la

persecució de què el féu objecte l'enveja del Gualí.

Ja podeu pensar — acabà el Barber El-Samet — que qui hagué de socórrer el meu germà fui jo.

I tal és la història del darrer dels meus germans. Jo hauria pogut contar-vos les històries de cada un d'ells amb més deteniment i amb major abundància de paraules. Però he preferit abstenir-me'n per tal de no abusar de la paciència, oh senyor de tots els creients! I per demostrar-vos que jo no sóc afeccionat a la xerrameca i per provar-vos que jo no sols sóc el germà gran sinó el pare dels meus germans, la història dels quals acabo de contar-vos!

Quan jo vaig acabar de contar aquesta història al califa Montasser Bil'lah — continuà el Barber adreçant-se a tots els invitats; — aquest es clavà a riure i exclamà:

— En veritat, oh Samet! tu parles molt poc i la indiscreció és molt lluny de tu, no gens menys que la curiositat

i totes les altres males condicions; i en premi de tot això jo mano que immediatament abandonis la meua presència i el meu palau i la meua ciutat

tar-la a passejar fins a l'hora de la posta del sol.

Fou aleshores, en tornar a casa nostra quan trobarem el petit nan ge-

traordinària de les històries contades avui a la vostra presència; la història que acabo de contar-vos del Barber i sos germans!

l que no provis pas tornar-hi a posar els peus sota pena de la vida!

I el califa m'expulsà tal com us dic, injustament i sense dir-me el motiu d'aquest càstig.

Aleshores jo em vaig allunyar del país i vaig haver d'esperar la mort d'El-Montasser Bil'lah per poder tornar a ma ciutat natal. I heus ací que el mateix dia que vaig arribar-hi, de retorn, fou el dia que el criat d'aquest xicot coix que acaba de deixar-nos vingué a requerir els meus serveis de barber. I, contràriament al que ell ha afirmat, jo us asseguro que jo no li fiu res més que un gran bé, puix que si no hagués estat per mi, de segur que hauria mort a les mans del Cadí, pare de l'adolescent de la qual ell s'havia enamorat! Oh, vosaltres tots, els assistents!

Continuació del recitat del Sastre

Quan el Barber El-Samet hagué acabat aquesta història, tots els invitats ens sentírem tan convençuts de la seva xerramegueria, xafarderia i indiscreció, i ens sentírem tan indignats en contra d'ell que ens li tiràrem al damunt, l'agafàrem i el tancàrem en una cambra obscura habitada res més que per les rates. I tots els altres invitats continuàrem el festí fins a l'hora de la preguera de l'asr.

En acabar vaig acomiadar-me de l'amo de la casa i me'n vaig anar a casa a cercar la meua muller per por-

perut, bufó de la vostra majestat, completament embriac. I fou aleshores quan ens l'emmenàrem cap a casa per fer-lo sopar amb nosaltres. I fou aleshores quan s'ennuegà amb una espina i quedà mort al davant nostre. I fou aleshores quan l'agafàrem i el deixàrem a casa del Metge Jueu, el qual el deixà a casa del vostre Intendent, qui pel seu cantó el deixà sota la responsabilitat del Corredor Crislià!

I tal és, oh rei generós! la més ex-

— Evidentment—féu el rei;— la història que acabes de contar-me és, potser, més suggestiva encara que l'aventura del meu pobre bufó. Però... on és, aquest Barber tan extraordinari? Jo vull veure'l i oir-lo abans de curar de construir la tomba del pobre geperut qui tant em divertí en vida i tan bona estona m'ha procurat després de sa mort donant-me ocasió d'escoltar les històries que tots vosaltres m'heu explicat.

Immediatament anaren a cercar el Barber, el qual encara romania tancat al quarto de les rates.

Quan El-Samet estigué en presència del rei, aquest l'examinà amb gran detenció i, en veure-li les barbes i les celles blanques, aquell nas tan formidable i aquelles orelles que li penjaven, esclafí a riure amb totes les seves forces. Quan s'hagué calmat un xic, li va dir:

— Oh Silenciós! M'he enterat que saps explicar unes històries plenes de facècies i de meravelles: Jo et prego que me'n contis alguna.

— Oh rei del temps! — exclamà el Barber. — Aquell que t'ha dit això no ha pas mentit. Però abans de tot jo voldria saber què significa aquesta extravagant reunió que teniu al davant vostre, i què fan ací aquest Corredor Crislià, aquest Metge Jueu, aquest Proveïdor Mussulmà, aquest Sastre i aquest Geperut ajegut en terra?

El So'dà tornà a esclafir en riallades de veure el xafarder que era El-Samet. Per fi li digué:

(Continuarà)

Història mitilògica

I
En temps molt antic, un déu anomenat Prometeu per tal de gastà una broma als déus sos companys, féu l'home amb fang vermell del carrer sobre un torn de rajoler.

II
Mes de fer-li es descuidà el nas, i amb el rostre pla *Homo sapiens* va sortir de mans del Tità diví, a contemplar la Natura inundat de joia pura.

III
Però prompt'e, el temptador vestit d'ocell garlador verd i amb un prominent nas va cridar-li: *Dond vas Homo sapiens infeliz si en tu cara no hay nariz!*

IV
Homo sapiens es palpà el rostre i el trobà pla. Mirà els altres animals i els veié amb fosses nassals tant l'elefant com la zebra el gos, el porc i la llebre.

V
Tornà doncs a Prometeu i li digué: «Perquè em feu a mi el rostre sense nas! Als altres no els manca pas! Quan curt de vista seré els *lentes* com els duré?»

VI
Prometeu li respònia: «Home, gran és ta follia però ja t'en donaré. Torna quan llest estaré que araestic fent una mona i encara en tinc per estona.»

VII
«No me'n fio» l'home féu «Prometeu... prò no pagueu. Vinga de seguida el nas que no em vull esperar pas perquè a les bèsties faig riure i així, cre'eu, no puc viure!»

VIII
El déu, llavors entujat va llençar-li d'un grapat de mona el tros que pastava i nas i pèl li donava! L'home restà ben nassut i, alhora, força pelut.

IX
I les mones per això d'ençà d'aquella ocasió no tenen pèl, oh sort feral a la cara de darrera que és el tros que el déu irat a l'home havia llençat!

B O I D O L E N T

Veus aquí que una vegada hi havia dos amics. Un es deia Pepet i l'altre es deia Quimet. Pels noms ja haureu conegut que eren petits.

Doncs bé, veureu que en Pepet era allò que se'n diu un bon noi, el model de la classe, que mai no tirava paper mastegat a la pissarra ni feia volar mosques amb paperines ni escrivia a la paret «el maeztro es I buro».

En Quimet, en canvi, es passava la vida fent totes aquestes dolenteries i, a més a més, tirant *garibaldis* a classe i posant xinxetes cap per amunt a la cadira del senyor mestre.

Veus aquí, doncs, que en Pepet aviat va saber tot allò que pot cabre en un cervell de noi i quan sortí del col·legi era Tenedor de Llibres i Taquímeconògraf i parlava francès, anglès i alemany.

En canvi, en Quimet, no sabia més que jugar a bales i fer de davanter-centre amb uns *dr. bbllings* i uns *shoots* que deixaven astorats els mateixos professionals.

I en Pepet aviat va estar col·locat en una important casa de comerç, mentre que en Quimet es col·locà ell mateix en un banc de la Plaça de Catalunya. Un banc dels del mig, no dels que hi ha per les voreres. Un banc en el qual s'ajagué fins que l'urbà l'envià a la porra.

Des de llavors, en Pepet anà progressant cada dia, passant de meritori a auxiliar, a tenedor, a caixer, a aorderat, a soci i a amo de la casa on s'havia col·locat.

I en Quimet, va anar descendint de cirabotes a recollidor de burilles, a vagabund i a captaire.

Passaren anys. En Pepet, cada dia treballant amb més afany, arribà a ésser un dels primers capitalistes de la ciutat i decidí a emprar bé els seus milions i fundà un Hospital i un Asil per a pobres i desvalguts. Es retirà del seu fabulós negoci i dedicà totes les seves activitats a cuidar-se d'aquests establiments. Això li proporcionava molta feina, però ell, treballador de mena, l'acceptava amb gust per ésser útil al seu próisme.

Mentrestant, en Quimet, captant, jaient i procurant cansar-se el menys possible, havia arribat a vell i pensà que era hora de retirar-se. Ja alguns hiverns, amb el bon fi de no patir fred s'havia dedicat a trencar fanals perquè el portessin a la *Mode o* a passar els mesos crus a cobert, però per a ses velleses imaginà un expedient millor.

I veus aquí que una vesprada de Novembre, trucava en Quimet, vell, magre i mal vestit, a la porta de l'Asil que el seu amic Pepet havia fundat.

Entrà i demanà ésser assilat allà. Mentre li estaven prenent la filiació, en Pepet, que passava la inspecció diària a l'establiment, entrà en el despatx i reconegué el seu antic amic.

— Oh, amic meu! en quin estat et trobo! Vina amb mi, que m'explicaràs com és que hagis vingut a parar aquí.

I se l'endugué al seu despatx particular on li féu servir un bon sopar. Mentre anava menjant, en Quimet començà a explicar la seva història.

— Mira — l'interrompé en Pepet — acaba de sopar i després pots dormir a la cambra del costat que hi ha un llit preparat per a mi quan alguna vegada em quedo. Jo tinc molta feina a acabar i ja m'explicaràs demà la teva vida.

I el deixà sol amb la bona menja, el bon vi, els cigars i el foc encès.

Quan hagué ben sopat, llegí una estona el diari i es ficà al llit.

A l'endemà, a l'hora d'esmorzar, anava a prosseguir la seva història, però en Pepet el tornà a interrompre:

— Tinc molta feina. Ja acabaràs un altre dia.

I així passaren dies i setmanes i mesos i anys. En Quimet vivint a l'habitació del director de l'Asil, ben menjat, ben begut, ben vestit i ben dormit, sense altra feina que llegir la premsa i començar a explicar la seva història cada vegada que veia en Pepet.

El qual no tenia mai temps d'escoltar-la, atrafegat com estava amb l'administració de l'Asil.

D'on es desprèn que els diners no fan la felicitat.

Aplicació pràctica d'aquesta història? No la treieu pas, que els vostres papàs dirien que us donem mals consells!

— Quan m'embriago, a l'endemà tinc un mal de cap terrible.
— A mi em fa mal l'esquena.
— Com?
— Sí, de la llisada que em dona la dona!

(De Pèle-Mèle)

Naturalment que en Pepet era sempre el primer a classe i tenia els *sobressalients* a cabassos, mentre que en Quimet es quedava sempre a la cua i si no el treien d'estudi era perquè amb els càstigs que rebia servia d'exemple als altres.

A CA L'ESPERITISTA

— Aquí està l'ànima de la vostra sogra.
— Deixa'm amagar l'escombra.

(De Pèle Mèle)

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 618 — Jordi Elias

N.º 619 — Antoni Ribó

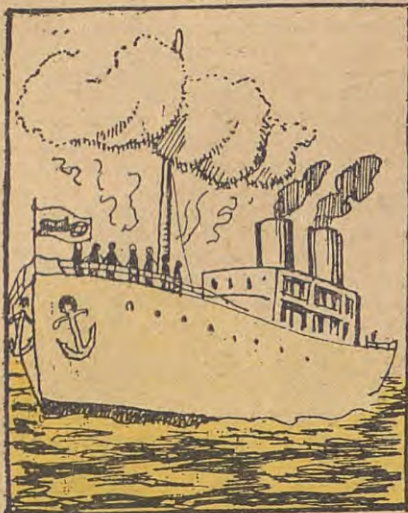
N.º 620 — A. Bruch

N.º 621 — Joan Mauri

AVENTURES DEL CAPITA PAU SABATA

En mig del gel escampats
sofreixen mil malvestats

Esbargit ja l'alcohol
decideix explorà el Pol

A una ciutat africana
proveeix de pells i llana.

Als negres els ve a repèl
veure's voltats de tant gel.

Com que la llenya és molt poca
encén foc amb greix de foca.

Sentint l'olor, un ós blanc
s'hi apropa, sedent de sang.

Prò en veure-ho tan negre tot
de l'ensurt li ve sing'ot,

I en Pau Sabata amb l'harpó
li causa la interfecció.

Els negres ja estan contents
en tení on clavar les dents.

I obsequiar-los en Pau vol
després, amb Licor del Pol.

Toni